

Sygn. akt VI Ka 627/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Konrad Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015r.

sprawy **R. K.**

obwinionego z art.120 ust.1 ustawy z 20.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 26 września 2014 r. sygn. akt II W 546/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionego R. K. w ten sposób, że na podstawie art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy przy zastosowaniu art. 39 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w kwocie 200 (dwieście) złotych,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

VI Ka 627/14

UZASADNIENIE

R. K. został obwiniony o to, że w okresie od 03.06.2014 r. do 02.07.2014 r. w m. Ż. (...), powiatu (...), województwo (...), będąc właścicielem Gospodarstwa (...) z siedzibą w m. Ż. powierzył cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy, w ten sposób, że cudzoziemiec wykonywał pracę bez sporządzonej w formie pisemnej umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej,

***tj. o wykroczenie z art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach
rynku pracy z dnia 20 kwietnia 2004 r.***

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 26 września 2014r. w sprawie o sygn. akt II W 546/14:

I obwinionego R. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wymierzył mu karę grzywny w kwocie 3000 zł (trzy tysiące złotych);

II na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zwolnił obwinionego w całości od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca obwinionego, który zarzucił błąd w ustaleniach, który miał istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na tym iż w toku postępowania na skutek błędu co do osoby obwinionego, przyjęto iż osoba O. H. – obywatel (...) został zatrudniony przez obwinionego w jego gospodarstwie rolnym bez zawarcia w formie pisemnej umowy o pracę lub umowy cywilno-prawnej.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy celem ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego choć doprowadziła do zmiany wyroku na jego korzyść nie zasługuje na uwzględnienie.

Niesłuszny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że O. H. został zatrudniony w gospodarstwie rolnym prowadzonym przez obwinionego bez zawarcia w formie pisemnej umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej. Zebrany w sprawie materiał dowodowy bowiem pozwala na stwierdzenie, iż ustalenie to jest ustaleniem ze wszech miar prawidłowym. Z protokołu przeprowadzonej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej w Z. kontroli w gospodarstwie rolnym prowadzonym przez obwinionego R. K. (k. 7-8), jak i zeznań świadków D. K. (k.11) i I. G. (k.12) wynika w sposób bezsporny, że z 16 osób narodowości ukraińskiej zatrudnionych w gospodarstwie należącym do obwinionego jedna z nich – O. H. nie miała zawartej na piśmie umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej. Poza tym w swoich wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym (k.10) obwiniony R. K. nie kwestionował tego faktu, a tłumaczył go nadmiarem obowiązków i „nie dopilnowaniem sprawy”. W tej sytuacji nie sposób jest podzielić zarzutu zawartego w apelacji obrońcy obwinionego, iż ustalenie to jest ustaleniem błędnym. Tym bardziej, że skarżąca nie wskazuje jakim kryteriom ocen zawartym w przepisie art. 7 k.p.k. nie odpowiada ocena wyżej wskazanych dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy. Należy jeszcze zauważyć, że okoliczność, iż nie zawarcie umowy z O. H. było spowodowane omyłką w związku z błędnym wypełnieniem dokumentów na nazwisko innego cudzoziemca – O. H. pojawiła się dopiero w uzasadnieniu apelacji.

Reasumując stwierdzić należy, że wbrew zarzutowi apelacji w niniejszej sprawie Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, iż w dniu 2 lipca 2014r. na polu truskawek należącym do R. K. cudzoziemiec O. H. wykonywał pracę bez zawartej na piśmie stosownej umowy (o pracę lub cywilnoprawnej).

Za wykroczenie z art. 120 ust.1 ustawy z dnia 20.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy odpowiada ten kto powierza cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy. Nielegalne powierzenie wykonywania pracy jest zdefiniowane w przepisie art. 2 ust. 1 pkt 22a cytowanej wyżej ustawy i uważa się za takie m. in. powierzenie wykonywania pracy bez zawarcia na piśmie umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 24.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Przepis ten przewiduje karę grzywny nie niższej niż 3000zł. W realiach niniejszej sprawy z uwagi na fakt, że obwiniony zatrudnił 16 cudzoziemców, z których tylko jedna osoba nie posiadała zawartej na piśmie umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej można mówić o swoistego rodzaju „przeoczeniu” ze strony obwinionego, które jakkolwiek nie może go ekskulpować to jednak z całą pewnością jest okolicznością dla niego łagodzącą. Świadczy o tym, że nie miał on daleko posuniętej premedytacji w zatrudnianiu cudzoziemców w sposób nielegalny i tym samym obchodzeniu przepisów o zatrudnieniu tych osób. W tej sytuacji wymierzenie obwinionemu kary grzywny przewidzianej w cytowanym wyżej przepisie nawet w najniższym wymiarze – 3000zł jest niewspółmiernie surowe w stosunku zarówno do okoliczności przedmiotowych ustalonych w niniejszej sprawie, jak i w stosunku do stopnia jego zawinienia. W związku z tym Sąd Okręgowy uznał, że wystąpił przypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie w rozumieniu art. 39§1 k.w. i zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary. Sąd Okręgowy uznał, iż karą adekwatną do wyżej wymienionych okoliczności, która jednocześnie spełni swe kryteria w zakresie o jakim mowa w art. 33 k.w. będzie kara 200zł grzywny.

Względy słuszności przemawiały za zwolnieniem obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.o.w.).